

22130223

VIETNAMESE A: LITERATURE – STANDARD LEVEL – PAPER 1
VIETNAMIEN A : LITTÉRATURE – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
VIETNAMITA A: LITERATURA – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Wednesday 8 May 2013 (morning)
Mercredi 8 mai 2013 (matin)
Miércoles 8 de mayo de 2013 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a guided literary analysis on one passage only. In your answer you must address both of the guiding questions provided.
- The maximum mark for this examination paper is *[20 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez une analyse littéraire dirigée d'un seul des passages. Les deux questions d'orientation fournies doivent être traitées dans votre réponse.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[20 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un análisis literario guiado sobre un solo pasaje. Debe abordar las dos preguntas de orientación en su respuesta.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[20 puntos]*.

Hãy viết phân tích theo câu hỏi hướng dẫn chỉ **một** văn bản sau. Phần trả lời của bạn phải đáp ứng cả hai câu hỏi hướng dẫn.

1.

Ông Hiếu nhìn đồng hồ sốt cả ruột gan, đã 7 giờ chiều mà bà Hiếu chưa về nhà để hai vợ chồng cùng ăn cơm. Từ nhà vợ chồng thằng con trai đến nhà mình chưa đầy 15 phút sao bà ấy đi lâu thế? Mấy lần ông định cầm phone lên gọi, nhưng ... vợ ông đã cấm!, chốc về bà lại mắng ông xối xả vì mỗi lần bà đến nhà con trai bà đều muốn tự do thoải mái, không bị ai cản trở, làm phiền, dù đó là ông Hiếu.

Con trai lấy vợ đã hơn 2 năm nay.

Đúng lúc ông đang băn khoăn thì nghe từ ngoài sân tiếng xe thắng rít một tiếng ghê rợn, tiếp theo là tiếng cửa xe đóng “xầm” một tiếng thô bạo làm ông hết hồn.

Bà xông xộc đi vào nhà, mặt mày còn phừng phừng như ngọn lửa vừa phát lên trong gió:

– Con với cái! Mất dạy quá!

Ông ngỡ ngàng:

– Có chuyện gì? Bà bình tĩnh nói tôi nghe ...

– Con dâu của ông đấy, nó vừa cãi tôi. Ai đời con dâu mà dám cãi lý với mẹ chồng không hở?

Bà Hiếu ôm ngực thở ra rồi nói tiếp:

– Nhưng chưa hết, thằng chồng nó đi làm về, bệnh vợ cũng ... cãi tôi luôn.

Bà vừa tức vừa tủi gào khóc lên:

– Ôi ông Hiếu ơi là ông Hiếu, ông đẻ ra thằng con ... bất hiếu thế hở?

Ông Hiếu hiểu ra, để im cho bà gào khóc vài phút cho nhẹ lòng, mới nói:

– Nghe bà nói làm như thằng Thảo là con trai riêng của tôi, và con vợ nó chẳng liên quan, dính líu gì đến bà. Vợ chồng nó xưa nay vẫn thương yêu bà, tuy bà chưa nói ra nhưng tôi đoán mò chắc không sai, bà cứ đến nhà nó làm tổng chỉ huy thì có ngày phải xảy ra chuyện bất đồng ý kiến thôi.

Bà Hiếu liền quệt nước mắt, phân bua:

– Tôi lo cho chúng nó, chỉ dạy chúng nó mà có tội à? Nhà có một thằng con trai duy nhất, nó lấy vợ ở riêng coi như ... mất con. Tôi phải thường xuyên đến để lo cho con tôi chứ.

– Đây mới là sự ... vô duyên của bà. Ai lấy mất con trai của bà? Trai gái lớn lên phải lập gia đình, tung cánh chim ra lập tổ ấm riêng. Bà có muốn thằng con ... ế vợ, không có công ăn việc làm, ở nhà bám váy mẹ suốt đời không nào? Thế chuyện gì đã xảy ra?

– Thì cũng như mọi lần, tôi chỉ con dâu chuyện bếp núc. Hôm nay tôi chỉ nó cách kho cá, cho gừng vào cho át mùi tanh, từ bé đến giờ thằng Thảo quen ăn món cá kho gừng của tôi. Nhưng con Yến nhất định không nghe, nó bảo “Món cá kho này không cần gừng” và cuối cùng nó gắt gỏng với tôi: “mẹ xen vào chuyện nhà của con nhiều quá, từng tí một con không thể nào chịu nổi”. Thế là tôi mắng cho nó một trận, rồi thằng Thảo về tới, nghe xong chuyện chẳng bệnh mẹ, người đã đứt ruột đẻ ra nó, lại bệnh vợ, mà vợ thì suy ra chỉ là ... người dung nước lã. Nó nói: “Con xin mẹ đừng đến đây chỉ bảo gì nữa, vợ con nấu nướng, ngon dở gì con cũng ăn được mà, kéo mẹ chồng nàng dâu mất lòng nhau thì con khổ tâm lắm.” Thật là bất công, ngày xưa, tôi nấu nướng động một tí là nó chê ... Ôi giờ cao đất đầy ơi, con trai và con dâu chúng nó hòa nhau cãi tôi, coi tôi chẳng ra thể thống gì ...

Ông Hiếu từ tốn:

– Tôi đã bảo bà nhiều lần mà bà đâu có nghe, vợ chồng nó chăm chút lo cho nhau, việc gì
40 đến bà? Ai cũng có cuộc sống riêng, phải tôn trọng nhau. Khi con còn nhỏ là của mình, trong vòng
tay mình, khi con trưởng thành lập gia đình thì chúng gần gũi với vợ, với chồng và con cái của nó,
dù có yêu thương cha mẹ nhưng cũng không thể gần hơn. Cứ vài ba ngày bà lại mò đến nhà nó,
giám thị và chỉ huy cả chuyện nấu nướng thì con dâu nào chịu cho nổi? Nó chịu đựng bà hai năm
45 nay là kiên nhẫn lắm rồi đấy. Bà lo cơm nước nhà nó, còn cơm nước nhà này ai lo? Bà để mặc, chứ
đảm đang gì. Chiều nay chúng ta lại ăn cơm với món canh cũ hôm qua hâm lại và nồi thịt kho trứng
3 ngày chưa hết chứ gì? Tôi ngán quá trời rồi!

Bà Hiếu ngừng khóc để bào chữa:

– Thịt kho trứng phải ... kho đi kho lại, quả trứng càng thấm nước thịt càng cứng càng ngon.
Còn món canh hôm qua, đồ đi thì phí, hâm lại ăn chẳng chết ai. Nhà hàng nó toàn làm thế cả.
50 – Nhưng tôi có phải là khách hàng của bà đâu!
– Tôi thí dụ cho ông biết thôi, này nhè nhà hàng bán đủ thứ bún như bún riêu, bún ốc, bún
mọc, bún bò Huế, bún măng vịt ... v ... v ... Thấy “xôm tụ” thế, nhưng họ không nấu mấy nồi
nước lèo ấy mỗi ngày đâu, toàn là nước lèo nấu sẵn, có khi ế thiu ế chảy hàng tuần lễ, đem đông
lạnh, khách ăn tới đâu thì hâm lại tới đó. Thế mà có người vẫn khen ngon. Còn tôi chỉ hâm canh
55 cho ông ... một hai ngày là cùng chứ mấy.

Nguyễn Thị Thanh Dương, *Mẹ chồng nàng dâu* (2011)

- (a) Phân tích đặc tính của bà Hiếu và sự trình bày của tác giả như thế nào trong trích đoạn này.
- (b) Bình phẩm giọng điệu đoạn văn và nó được trình bày như thế nào.

2.

Đôi dép

Bài thơ đầu tiên anh viết tặng em
Là bài thơ anh kể về đôi dép
Khi nổi nhớ trong lòng da diết
Những vật tầm thường cũng viết thành thơ

5 Hai chiếc dép kia gặp nhau tự bao giờ
Có yêu nhau đâu mà chẳng rời nửa bước
Cùng gánh vác những nẻo đường xuôi ngược
Lên thăm nhưng, xuống cát bụi cùng nhau

10 Cùng bước, cùng mòn, không kẻ thấp người cao
Cùng chia sẻ sức người đời chà đạp
Dẫu vinh nhục không đi cùng kẻ khác
Số phận chiếc này phụ thuộc ở chiếc kia

15 Nếu ngày nào một chiếc dép mất đi
Mọi thay thế đều trở thành khập khiễng
Giống nhau lắm nhưng người đi sẽ biết
Hai chiếc này chẳng phải một đôi đâu

20 Cũng như mình trong những lúc vắng nhau
Bước hụt hẫng cứ nghiêng về một phía
Dẫu bên cạnh đã có người thay thế
Mà trong lòng nổi nhớ cứ chênh vênh

Đôi dép vô tri khăng khít song hành
Chẳng thề nguyện mà không hề giả dối
Chẳng hứa hẹn mà không hề phản bội
Lối đi nào cũng có mặt cả đôi

25 Không thể thiếu nhau trên bước đường đời
Dẫu mỗi chiếc ở một bên phải – trái
Nhưng tôi yêu em ở những điều ngược lại
Gắn bó nhau vì một lối đi chung

30 Hai mảnh đời thầm lặng bước song song
Sẽ dừng lại khi chỉ còn một chiếc
Chỉ còn một là không còn gì hết
Nếu không tìm được chiếc thứ hai kia ...

Nguyễn Trung Kiên, *Thơ Nguyễn Trung Kiên* (2010)

- (a) Hãy bình luận sự thích ứng của tựa bài thơ này.
  - (b) Hãy trình bày cảm tưởng của bạn về đặc điểm của bài thơ và nó được cấu tạo như thế nào.
-